

Szloboda János felszólalása

Nem először veszek részt ilyen tanácskozáson, hölgyeim és uraim, de most mégis örömmel kell megállapítanom, hogy mintha egy lépésnyi elmozdulás történt volna. Az eddigi tanácskozásokon ugyanis rendszerint az volt, hogy összejöttünk és siránkoztunk. Elmondtuk egymásnak, hogy milyen rossz helyzetben vagyunk, milyen kilátástalan a helyzetünk. Adatokat, nagyon szépen feldolgozott előadásokat hallgattunk meg erről a témáról.

Én tavaly nem tudtam eljönni, Budapesten voltam a tanácskozás idejében, de talán most azt kell mondanom, és örömmel állapítom meg, hogy itt van alkalmam először hallani azt, hogy mit tegyünk. Tehát nem azt, hogy ilyen rossz helyzetben, olyan rossz helyzetben, hanem, hogy ebből a rossz helyzetből igenis van kilábalás, és ezért tenni kell valamit és itt konkrét dolgokat hallottam végre, hogy mik azok a dolgok, amiket meg kell tennünk, ha tovább akarunk lépni, ha ki akarunk lábalni a lehetetlen szituációból.

Amit dr. Hódi Sándor bevezető előadásában hallottam, az sem új dolog, de valahogy most kapott hangsúlyt amit mondott Sándor, hogy az anyaországból jövő támogatás ne szociális, tehát népjóléti irányultságú legyen, hanem az itteni magyarságnak az intézményei kapják azt a támogatást, mert az ilyen népjóléti irányú támogatás többé-kevésbé elsikkad. Lehet, hogy egyéneken, lehet, hogy családokon is segít, de a magyarságtudatot nem erősíti. A magyarságtudatot azok az intézményes támogatások segítik, erősítik, amelyek

éppen ilyen gyönyörű objektumban öltenek testet, amit itt is láthatunk, ami Zentán is épül, és gondolom, számtalan helyen, abból, amit különféle művelődési egyesületek, társaságok kapnak. Ezek az alkalmasak arra, hogy a magyarságtudatot erősítsék ebben a népben.

Föltenném a kérdést, hogy elsősorban hova irányuljanak ezek a támogatások. Én azt szeretném, ha ezeket a támogatásokat az itt elburjánzott magyar pártok nem nyúlnák le. Sajnos, most még az a helyzet, hogy lenyúlják az intézményeken keresztül és itt tudjuk, hogy ezek a magyar pártok, amelyek itt működnek, tudomásom szerint egy kivétellel, de nem mondom meg, hogy melyik az, mert ez itt nem a reklám helye, ilyen reformkommunisták vezetése alatt állnak, akik nem igazán érzik feladatuknak azt, hogy a magyarság érdekét szolgálják, inkább az ő személyes karrierjüket építgetik. Igyekeznek beépülni a neokapitalizmus alapjaiba, korrumpálni a környezetüket, korrumpálni azokat, akiktől támogatást várnak. De erről ennyit.

Ebből azt a következtetést kell levonnom, hogy támogatásra éppen ezek a különféle művelődési szervezetek, egyéb szervezetek méltóak, könyvkiadók, újságok, amennyiben nem pártpolitikát képviselnek. Tehát közületeket kell támogatni, amelyek a magyarságnak hasznára lehetnek.

Mit támogassanak ezek a közületek? Szinte közhely, minden nagyobb rendezvényen el szokták szavalni azt a mindnyájunk által ismert verset, amelynek refrénje, a gyönyörű refrén nyolcszor hangzik el, nyolc versszak végén. Lehet hogy tévedek, nem nyolcszor, csak

hatszor, hogy „Ne hagyjátok a templomot, a templomot s az iskolát!”

Hát ez az a két intézmény, amelytől a megmaradásunk függ. Végeredményben mind a kettő pedagógiai intézmény. A templom még ennél is több valamivel, de amire szükségünk van, az az ifjúság nevelése. Olyan nevelést kapjon az ifjúság, hogy magyarokká váljanak. Nem véletlen, amit ebben a szép grafikonban láttunk, hogy a vallás és a nyelv milyen közel került egymáshoz a magyar kisebbség értékrendszerében. Ahol a magyar szót őrzik, az két hely lehet, a templom és az iskola.

Mit várunk el e két intézménytől? Hála a jó Istennek, a templomainkban nálunk legalább is és nagyon sokféle az igehirdetés nyelve az anyanyelv a katolikus templomokban. És mindig is az volt. A mise celebrálásának a nyelve évszázadokon keresztül a latin volt, most már az is az anyanyelv. Tudjuk, hogy milyen végzetes, milyen borzalmas az, hogy a csángó magyaroknak még azt sem teszik lehetővé, hogy a vallásukat anyanyelvükön műveljék. Hála Istennek, mi százszor jobb helyzetben vagyunk.

No, most elnézést, egy családi vonatkozás. Lehet, hogy nem kellene elmondanom, de nem áll meg bennem. Feleségemmel, ha ritkán összevitatkozunk, mindig azon szoktunk vitatkozni, hogy ő azt mondja, hogy a cölibátus, hát az egy rettenetes intézmény, mert mennyivel jobb lenne, ha a papok nősnéneek. Én erre mindig azt szoktam mondani, hogy nem csak az a jó, hogy a papok nem nősnéneek, mert nincsenek tele családi gondokkal (gondolok itt a katolikus papokra), a peda-

gógusnak sem szabadna megnősülni. És ezen akkor összeveszünk. Ezt csak tréfának szántam.

Mit kellene nekünk tenni az iskolák érdekében? Most nem akarok statisztikai adatokkal dobálózni, de ha jól emlékszem (elnézést ha tévedek, majd kijavít az utánam szóló), a főiskolai és egyetemi hallgatók, magyar hallgatók száma az összes hallgatónak kb. másfél százaléka. Az országban az arányunk 3 százalék.

A középiskolákban a magyar anyanyelvűek mintegy 60 százaléka, az általános iskolákban 30 százalék, aki nem anyanyelvén hallgatja az órákat. Talán a legjobb az óvoda, ottan 15-20 százalék közt van ezek száma. Hát elsősorban oda hassunk, hogy valahogy számoljuk fel ezt a mostani helyzetet. Tegyük lehetővé, hogy minden tanuló az anyanyelvén járjon iskolába, illetve anyanyelvén hallgassa az iskolai előadásokat. A szórványokban is mindenütt szólaljunk föl, tegyünk valamit, szervezzük meg az Újvidék, Nagybecskerek méretű városokban, ahol esetleg csak iskolabuszt kell kérnünk és iskolabusszal elszállítani a gyerekeket a lakóhelyük és az iskola közt, minden áldott nap. Ahol a faluban nincs anyanyelvi oktatás, ott megint csak buszokon elszállítani a legközelebbi iskolába, ahol van magyar tagozat. Középiskolában pedig kollégiumi elhelyezést biztosítani ingyen vagy nagyon kedvezményes áron.

Tehát hozzuk olyan helyzetbe a magyar szülőket, hogy ne legyen nekik többlet teher az, ha anyanyelvén akarják iskoláztatni a gyermekeiket, hiszen tudjuk, hogy nagyon sokfelé él az az egyébként helytelen képzet, hogy a gyerek minél gyorsabban tanulja meg az állam nyelvet. Akárhogy tanulja meg, mindig hátrányos

helyzetben lesz azokkal a tanulókkal szemben, akiknek az államnyelv egyúttal az anyanyelvük is. Ezt mindnyájan tudjuk pedagógusok, a szülőknek egy része azonban nem tudja. Tehát alkalmazzunk akkor egy pozitív diszkriminációt, hogy a magyar gyerek, ha anyanyelvén tanul, akkor minden kedvezményt: szállítást, lakhatást, étkeztetést, mindent kapjon meg olcsóbban, mint az államalkotó gyerekek. Ez az állam úgyse fogja tudni ezt megszervezni, pláne nem a kisebbségek számára. Ezt anyaországunknál kell kikönyörögni, kikilincselni, ahogy lehet.

Szervezzük meg a tankönyvellátást, ingyenesen vagy nagyon kedvezményesen. Vegyük le a szülők válláról ezt a terhet. Nemrég hallottam a Magyar Televízióban, ez egyben a befejező gondolatom is, hogy az új kormány megígérte, mert ígéretekből azért egyetlen kormány sem szegény, megígérte, hogy a második gyerek után 30 ezer forint támogatást fognak kapni a szülők, a négy gyermek esetén már hatvan és öt gyermek esetén 80 ezret, de ez föl fog menni 120 ezer forintra. Nem akarok Csurka István uszályába kerülni, de erről az a tévéadás jutott eszembe, amikor ott egy kisebbségit megszólítottak, hogy van megelégedve a jövedelmével, mivel se a férj, se a feleség nem dolgozik, de van nyolc gyerekük, és akkor hát azt mondta, hogy „nagyon meg vagyunk elégedve, hát kapunk 120 ezer forintot a nyolc gyerekre, hát ellássuk őket, még egy kis pálinkára is fussa.” Hát, nem ilyen támogatást akarunk, ugye, hogy magát a családot támogassák, a gyereket azt is csak akkor, ha valóban jár iskolába és ott eredményt ér el.

STRATÉGIAI FÜZETEK - 1.

A támogatásról még annyit, hogy ha ez megvalósul, realitás lesz, akkor utána támogassuk a kultúrát, támogassuk a könyvkiadást, támogassuk a lapkiadást, támogassunk mindent, csak szociális segélyeket ne osztogassunk, mert az ennek az államnak a dolga.

Köszönöm szépen!